

GEVIS-fondens Salénare berättar

Min första mönstring utomlands, 1968

Mot Atitlan i Panamakanalen

När jag var nyss fyllda 19 år skulle jag resa och mönstra på mitt första fartyg utomlands. Jag hade tidigare endast påmönstrat eller avmönstrat fartyg i Sverige. Nu skulle jag flyga ända ned till Panama i Central Amerika. Det var spännande för mig som aldrig tidigare hade flugit utomlands.

Efter en tågresa kom jag ned till Stockholm på morgonen och åkte direkt till rederiets kontor. På personalavdelningen fick jag anställningsbesked, biljett och ett brev. Det skulle jag ha med mig när jag gick till USA ambassad för att få visum, eftersom jag skulle flyga genom USA. Resan gick till New York, därefter Miami och sedan slutligen till Panama city. Efter att jag fått mitt visum gick jag tillbaka till kontoret där jag fick med mig ett kuvert med ett antal brev som jag skulle ta med till besättningen, och en önskan om trevlig resa.

Efter att ha checkat in på Arlanda var det bara att vänta på avgång. Strax innan det var dags ropades det ut att planet var försenat på grund av tekniska problem, vilket gjorde att vi inte kom iväg förrän strax före midnatt. När vi närmade oss New York meddelades att eftersom planet var försenat fick det ej landningstillstånd utan man väntade på mer information om var vi skulle landa. Vi fick då gå upp till Montreal i Kanada och landa. Det var sent på kvällen när vi landade och det skulle ordnas hotellrum för alla passagerarna då vi var tvungna att stanna över natten och fortsätta till New York nästa morgon. Tidigt på förmiddagen kom vi fram till New York och där lyckades jag boka om biljetten till Miami så jag kunde komma vidare. När jag i Miami skulle ändra biljetten till Panama blev det problem för jag hade ju missat det bokade planet som skulle ta mig dit dagen innan, och alla flights den dagen var fullbokade. Dessutom påstod de att jag även måste ha visum för Panama för att kunna resa vidare. Jag lyckades få en standby plats på ett plan till nästa midnatt och personalen vid bokningen tog mitt pass och skulle hjälpa mig med att få ett visum till Panama.

Jag gick runt på flygplatsen hela dagen och ut på bilparkeringarna för att titta på alla dessa parkerade amerikanska stora bilar som stod där. På kvällen gick jag och frågade om hur det hade gått med mitt visum och fick då tillbaka mitt pass och besked att svenska medborgare ej behövde visa till Panama. När det började närma sig avgång och alla var på väg ombord stod jag där med min standby biljett och väntade och slutligen som sista person fick jag en plats att komma med. Det är klart att jag var orolig om fartyget var kvar eftersom jag var så kraftigt förenad.

GEVIS-fondens Salénare berättar

Tidigt nästa morgon landade vi i Panama. Där var det mycket varmt och fuktigt och så klart var ingen där och mötte mig. Jag fick hjälp att ringa till agentkontoret och de skickade en bil och hämtade mig. Chauffören som kom sade att han varit och försökt hämta mig tidigare som planerat. Han körde mig sedan till järnvägsstationen där jag skulle ta tåget, eftersom fartyget låg i Cristobal på andra sidan Panama kanalen. Det var en minnesrik tågresan utefter kanalen tidigt på morgonen i en järnvägsvagn utan fönster där det fläktade skönt i värmen. Och där låg fartyget som jag skulle till, och jag blev välkomnad ombord. Senare på dagen gick vi vidare genom kanalen till bananhamnen Puerto Armuelles för lastning till Los Angeles. Jag trivdes mycket bra ombord så jag stannade ombord i ett och ett halvt år innan jag kom tillbaka till Sverige igen.

Ombord Spring Blossom 1984 tillsammans med chefelektrikern på Koyo dockyard, Mihara, Japan